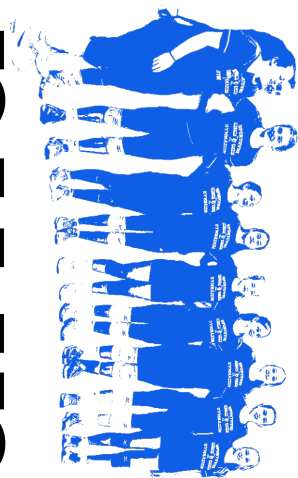

2024

7

Žurnál

Kultura
Sport
Zpravodajství

Redakce

Laura Fikesová
šéfredaktorka

Johana Kunzová

Patrik Sivek
editor

Tomáš Vacek

Marek Pilát

Kontakt:
fikela25a@sgagy.cz
sivepa28b@sgagy.cz

Redaktor/ka nemá zájem o zveřejnění své fotografie

Obsah čísla

Život je sen	5
Jak jsem potkal d'ábla	7
Rovnost	8
Noisový večírek v Punctu	11
To nejlepší z Anglie	14
Volejbalový turnaj nižšího gymnázia (dívky)	15
Řidičský průkaz od 17 let	16
F1: Shrnutí víkendu v Japonsku	17
F1: Shrnutí víkendu v Číně	17
F1: Shrnutí víkendu v Miami	18

Redaktor má také slovo

Vážené čtenářky, vážení čtenáři, vážené čtenářstvo,

do tohoto čísla byla vložena naše duše, kvůli neúnavnému vytukávání vět a slov do klávesnice možná i pot. Vzhledem k časovému vytížení některých členů redakce vychází s určitým zpožděním, dle mého názoru to ale vůbec nebylo na škodu. Vaše napětí, kdy zase vytasíme s novým číslem, právě vrcholí. A jsem přesvědčen, že stálo za to. Opět se s vámi podělíme o témata školní i mimoškolní a přiblížíme vám jak témata atraktivní (jako řidičský průkaz od 17 let), tak témata pravděpodobně neatraktivní, ale vskutku zajímavá (jako harsh noise).

Díky anketě mezi studentstvem napříč všemi ročníky jsme začali časopis tisknout, což se setkalo s bouřlivým ohlasem. Tak bouřlivým, jako bačovy taštičky s uzeným sýrem ve školní jídelně. Všechny výtisky posledního čísla jsou ve svém na studentské poměry opravdu vysokém nákladu, činícím 10 kusů, rozebrány. Za to vám jménem celé redakce moc děkuji a rovněž bych chtěl vyjádřit vděk vedení školy, které nám tento neskutečný technický pokrok umožnilo realizovat.

Obsah tohoto vydání je vskutku nabitý. Kupříkladu činnosti závodní (F1), informativní (řízení automobilu pod dohledem mentora), či historickou (lágr Rovnost). A toto jsou jen některé příklady solidních článků Žurnálu, který právě držíte v ruce. Doufám, že jeho fyzickou podobu rozeberete jako vstupenky na Travis Scotta a jeho elektronickou podobu si přečtete a přesdílíte i mimoškolním známostem.

 Další vydání

Vážené čtenářstvo, příjemné čtení vám za celou redakci přeje,

Tomáš Vacek

TRAGICKÁ SMRT DAGOBERTA JANOTY

Dne 14.5. okolo desáté hodiny byl vyhlášen v prostorách Sportovního gymnázia Kladno požární poplach. Dosud neznámí žáci se smyslem pro výtržnictví (experti se domnívají, že se jedná o stejné výtečníky, kteří přišli s již klasickým zaječím mozkiem ve skřínkách) vnikli do školních laboratoří, aby se oddali experimentování s diethyletherem a sirkami. To vedlo k obrovskému požáru, který celý komplex zachvátil. Všichni se dostali ven do bezpečného prostředí, které bohužel bylo obklopeno suchou trávou, jež následně vzplanula a byla uhašena hasičským sborem.

Jediný nalezený mrtvý student byl patnáctiletý Dagobert Janota, jemuž se zasekl zámek na toaletě (v hlavním křídle školy, konkrétně se jednalo o první kabinku zleva). Tragicky uhořel po konfrontaci ohně s toaletním papírem.

Na výměnného studenta se zápalem pro kulturu z okresu Brno-Venkov budeme s láskou vzpomínat. Uděláme vše pro to, aby osudová místnost byla přejmenována na Kabinku Dagoberta Janoty, a působila tak jako upomínkové místo.

Non omnis moriar.

Život je sen

Jako obvykle, i v dubnu jsme zavítali do pražského divadla. 24. dne 4. měsíce tohoto roku jsme měli tu čest poznat divadelní hru Život je sen v Divadle v Celetné.

Autorem hry Život je sen byl Pedro Calderón de la Barca y Barreda González de Henao Ruiz de Blasco y Riaño, španělský dramatik a básník, který ji dopsal v roce 1632. Hra se odehrává na polském královském dvoře a je veršovaná.

království, kterému slouží.

Lid (v našem případě 1 neznámý člověk) nechce Astolfa za krále, osvobodí Segismunda a dojde k válce mezi otcem a synem. Játka měla být završena

Král Basilio v této chvíli dumá, kdo se stane jeho nástupcem. Astolfo, vévoda z Litvy, se chce stát králem, avšak jen pod podmínkou, že si vezme Estrellu, infantku¹. Král ale měl také syna – Segismunda. Ten se bohužel narodil při západu Slunce a dle věštby má v sobě skrývat hrozné zvíře. Matka umírá při porodu a Basilio jej raději promlčí a zamkne do vzdáleného žaláře. Tam ho vyučuje Clotaldo, ale možnost vidět svět kolem v nabídce není.

Král si jej až ve svém pozdním věku nechá vydat na zkoušku. Uspí ho odvarem z opia a dalších omamných látek a posadí ho do trůnu, aby věděl, zda hvězdy lhaly. Namísto byla připravena i zadní vrátka, klam, lest, že nic, co viděl, nebylo skutečné, jen snem, v případě potíží.

Bylo správné být připraven, neboť nově kralující Segismundo brzy začne vraždit a je poslán zpět. Astolfo se dostává blíže k novému úřadu, ale Estrella jej nechce, protože měl na krku medailonek s podobiznou Rosaura, jeho milou, kterou opustil. Rosaura chce zpátky svou čest a vydá se proti Astolfovi, aby vzala tu jeho. Clotaldo, její otec, jí v tom, být nechce, brání, vždyť se nemůže postavit proti

královou popravou, která se nekonala, neboť mu Segismundo odpustil. Rosaura se vrací ke Astolfovi, který ji podvedl (a svůj návrat k Rosauře přijímá, jako by se nic nestalo) a Segismundo si bere Estrellu za svou.

Pokud smím toto drama přirovnat k jiné literatuře, svou nečitelností se podobá například knize Ivanhoe od sira Waltera Scotta, neb prach obyčejná věta typu: „Je to moje dítě!“ (Clotaldo na Basilia) zabrala (minimálně) 3 minuty. Moderní pojetí můžeme také nalézt v knize Futurologický kongres od Stanisława Lema, kde Iljon Tichý si plete halucinace s realitou a vlastně neví, co je skutečné.

Divadlo v Celetné se nachází v Menhartovském paláci (někdy také Manhartském paláci), barokní stavbě z 18. století, na Starém městě v Praze, již od roku 1992. Divadlo zastřešuje několik divadelních souborů, Kašpar, Divadlo Marianny Arzumanové, Divadlo Verze, Divadlo NaHraně nebo KAMPAK, tudíž o rozmanitost je zde postaráno.

Co se týče samotného představení v Celetné, provedeném Studiem Kašpar, hlavním problémem dle

mě byla samotná scéna. Pokud chceme vytvořit autentickou scénu, nemůžeme spoléhat jen na obrázky na plátně. Plátno nemá na to, aby to celé utáhlo. Oproti například Maryše, Zahraj to znovu, Same nebo Dannymu Smiřickému to prostě nebylo ono. V tuhle chvíli bych měl také poukázat na to, že Divadlo v Celetné je velmi komorní a takových prestiží² zde nemůžeme jednoduše dosáhnout. Herci se také občas potýkali s přeréky, veršovaného a náročného díla, jako chybou není. Naopak, herecké byly velmi dobré, stejně tak i Diváci si mohly všimnout všeho od z přisípláště, přes sako až po Wehrmachtu.

2 hodiny byly dostačující. mi líbila více 1. polovina nežli druhá. Řekl bych, že jsem ze hry co jsem pochopit měl, ale ve všech s ní souhlasit nemůžu. Z hlavních ponaučení nakonec věřím pouze nevěřte věštбám. Ale sny o světě tento, že vše bude odpuštěno, nebude nikomu zahýbat a všichni spokojeni, pravděpodobně pouze zde.

Osobně se zdlouhavá pochopil, ohledech výstupů a jednomu, jako byl nikdo již b u d o u zůstanou

snahou sní i činem svým,
v moři snů než ztone ztmělém.
Král sní, že jest jistě král,
vnořen v toto snění vlnadné
řídí vše, poroučí, vládne,
slávu však, již v úděl vzal,
dluženou do větru psal.
Brzy v popel se mu zvrátí,
(kruté zlo!) až smrt jej schvátí,
kdo můž' touhou vlády vzplát
ze snu smrti, ví-li snad,
probuzen že musí vstáti?
Sní tu boháč při svém jmění,
pokladů jenž hojně strádá,
sní tu chudšas, který strádá
svoji bídou v opuštění,
sní, kdo v povzlet sebe cení,

3/10 ★★★★★

Divadlo v Celetné

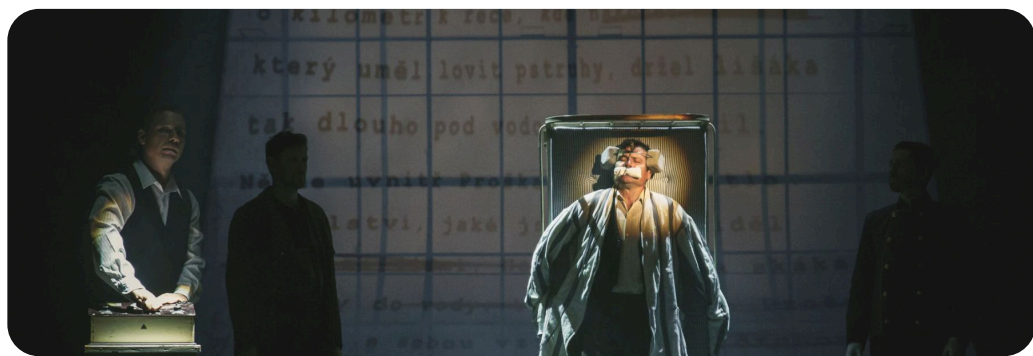
Život je sen

sní, kdo snaží se a shání,
sní, kdo uráží a raní,
krátce dím že snem se spijí
všichni, kdo v tom světě žijí,
nemají však o tom zdání.
Takž i já kles do snění
že jsem vězněn, spoután tady,
ač mi lepších hodin vnady
kouzlily ráj v nadšení.
Co je život? Šílení!
Co je život? Přelud jen,
bájka, stín a hříčka pěn,
málo váží vrchol štěstí,
neb snem celý život jesti
a sny samy též jsou sen!
Tady ve zakleté věži
za to, co vím, sedět musím;

Patrik Sivek

²Z lat. – klam, podvod, trik

Jak jsem potkal d'ábla

Dne 15. 5. jsme navštívili kladenské divadlo, abychom zhlédli divadelní představení. Šlo o hru inspirovanou životem i dílem známého spisovatele Oty Pavla - Jak jsem potkal ďábla, v režii Petra Svojtka a Jiřího Janků. V hlavních rolích hráli Jaroslav Slánský (Ota), Tomáš V. Hron (Hugo), Kryštof Dvořáček (Jirka), Jiří Š. Hájek (tatínek), Lenka Zbranková (maminka) a další.

Premiéra této hry byla sehraána již 8. 10. 2022, takže bylo vidět, že herci měli vše vryto v paměti. Po celých asi 140 minut se snad ani jednou nepřerekli. Až na pofidérní scénky, kdy se aktéři snažili sehrát různá zvířata, měla hra velký úspěch. I mně se líbila. Délka byla ideální, ozvučení i osvětlení příjemné a projev herců velmi poutavý.

Ve hře se objevovaly námi známé lokality kladenského okolí. Zmíněny byly například buštěhradský rybník, obec Lidice a Kročehlavský rybník.

Představení nás provedlo autorovým životem od bezstarostného dětství, kdy s rodinou jezdil na Berounku k Proškům chytat ryby, až po jeho poslední chvíli v zajetí psychické nemoci. Hlavní téma hry ale nebyl pouze život umělce plný strastí a problémů. Objevovaly se také myšlenky 2. světové války a její průběh. Došlo jak na sentimentální chvíle (například když Otovi odvezli do koncentračního tábora otce i jeho 2 starší bratry), tak i na veselé momenty (scény s Otovým tatínkem, který se zdál věčně nad věcí, či šťastné shledání celé rodiny po válce). Nevyhnutelné byly i hluboké až depresivní chvíle, kdy se projevovala Pavlova maniodepresivní psychóza a on se musel léčit v psychiatrické léčebně. Dále se promítnul i komunismus a jeho strasti. Spatřili jsme i dalšího z těch nejznámějších spisovatelů této doby - Arnošta Lustiga, jakožto nejvěrnějšího kamaráda Oty.

Řekla bych, že v díle byla velmi dobře vyjádřena myšlenka bezbrannosti vůči nemocem, především těm psychickým. Na první pohled se mohlo zdát, že právě Ota, který prožíval období války jako malý a jako jediný z bratrů nemusel do koncentračního tábora, by na tom měl být psychicky nejlépe (sám O. Pavel nad touto myšlenkou přemýšlel). Opak je však pravdou, postižen může být kdokoliv z nás, i ten nejpohodovější a nejšťastnější člověk. Myslím, že nám prostřednictvím této hry chtěli podat i jakousi zprávu. Každý toto sdělení mohl pochopit jinak, ale řekla bych, že šlo třeba o to, že i ty na oko nejhorší události se rázem mohou stát malicherností, když jde o zdraví a svobodu člověka.

Myslím si, že nešlo o až tak jednoduchou hru. Psychické problémy Oty Pavla se ve hře promítaly už od začátku. Ten, kdo si o autorovi předem nic nezjistil, mohl být poměrně zmaten. S tím by však měl každý návštěvník počítat, a pokud ho představení skutečně zajímalo, tak věřím, že se o tohoto autora zajímal více již předem.

Celkově na mě hra dost zapůsobila a těším se na další návštěvu kladenského divadla!

Laura Fikesová

Rovnost

Téma poválečných pracovních táborů na tuzemském území, převážně na Jáchymovsku, mne velmi přitahuje. V lágrech určených k těžbě uranu pro sovětské jaderné zbraně zahynulo mnoho vězňů, většinou politických, převážně na rakovinu, přepracování, někteří byli „zabití na útěku“. Jejich utrpení se vám pokusím přiblížit v seriálu Z českých luhů a lágrů, který bude pojednávat o trestaneckých pracovních komplexech na našem území. V tomto čísle si představíme tábor s provokativním názvem Rovnost, podíváme se na zoubek Palečkovi, samizdatům vydávaných vězňů a dalším zajímavostem z prostředí postsudetského uranového pekla.

Historie lágru Rovnost sahá do protektorátních let, ale dějiny samotného dolu, podle kterého byl tábor pojmenovaný a ve kterém vězni fáráli, sahají ještě dál. První zmínky se datují do konce 18. století, tehdy se tam těžil, podobně jako v jiných dolech v této oblasti, kobalt, dále stříbro a zinek. Nesl jméno Rudolfova jáma, dle císaře Rudolfa II. V polovině 19. století byl přejmenován na Důl Werner, dle německého geologa a mineraloga. K přejmenování na Rovnost došlo až po válce.

Od roku 1940 začínají v dole Werner pracovat také nesvobodní. Do konce války to byli zajatci nacistických složek, po roce 1945 se role obrací a uran dolují němečtí vězni pod sovětskou správou. V roce 1949 se do dolu dostávají první českoslovenští vězni a také vězni retribuční (lidé odsouzení v poválečných mimořádných lidových soudech). Ubikace se nacházely u důlní věže, ale po zjištění, že rozšíření tábora by byl problém (nacházel se v malé oblasti v lese na samotném dole) a poté, co geologové objevili kvalitnější uranu přímo pod těmito ubytovkami, byl tábor přemístěn na nedalekou planinu. Bližší datum není známo, je ale pravděpodobné, že vězni pobývali v „nové Rovnosti“ již od poloviny roku 1950.

S eskalací studené války bylo potřeba více uranu a množství uranové rudy bylo na Jáchymovsku stále vysoké. Proto bylo potřeba obstarat více vězňů. Ti byli vybíráni ze standardních věznic, převážně se jednalo o vězně politické. Bývalý politický vězeň Miroslav Jirásek ve své autobiografii referuje o tom, jak takový „nábor“ vypadal. Na Pankrác přijelo tzv. jáchymovské komando, které nabralo budoucí fáráji po dvojicích do autobusu s nápisem „zájezd“ a jelo se na Rovnost nebo jiných táborů nucené práce.

Co se každodenního života v lágru týče,

překvapivě se nejedná o nic hezkého. Špína, málo špatné stravitelného jídla, lékařská péče nulová, mimo jiné záhadná úmrtí na útěku či záhadné sebevraždy. Když při fárání v zimě rozehrátí vězni v minimálním oblečení vyšli z šachty ven do mrazů, dovedete si představit množství případů zápalů plic a mnoho dalších chorob či různých infekcí a zranění, ke kterým při práci docházelo.

I přes nepříznivé podmínky a neustálou šikanu ze strany dozorců máme také důkazy o volnočasové činnosti místních vězňů. Jako příklad může posloužit edice samizdatové literatury pojmenovaná rovněž Rovnost. V dole pracovali i civilní zaměstnanci, kteří nesvobodným fárájím poskytovali materiál. Výroba byla velmi složitá a rukodělná, kvůli namátkovým prohledávání vězeňských ubikací, tzv. „filcunků“, při kterých byly baráky obráceny vzhůru nohama, bylo

také obtížné předměty uchovat. Mimo to bylo téměř nemožné mít nějaký volný čas, protože denní práce v lomech byla třísměnná a za den bylo potřeba zaplnit 8 vozíků vážících okolo půl tuny. Vozíků byl ale nedostatek, navíc vytěžít cca 4 tuny denně samo o sobě byl nadlidský výkon. Do toho měli vězni za nesplnění normy menší přidělní jídla a navíc na ně po práci velmi často čekala neplacená brigáda sestávající z různých táborových oprav apod. jako trest. Z důvodů absolutního pracovního vyčerpání bylo tedy téměř nemožné rozvinout nějakou mimotáborovou činnost. I přes to ale během let 1950-1952 vzniklo samizdatově 12 malých děl, většinou se jednalo o modlitby či básně. Významná je sbírka Přádénko z drátů, na básních se podílelo více autorů, mezi nimi například Jiří Navrátil či Závěš Bozděch. Dva rukopisné exempláře sbírky byly propašovány z tábora ven a vyvezeny na západ. Některé básně vydal v polovině padesátých let samizdatový časopis Hlas exilu, o další distribuci se pak zasloužil spisovatel Antonín Kratochvíl, zbylé básně vydala mnichovská kulturní revue Archa. V roce 2010 byla díla z této sbírky znovu objevena a spolu s ilustracemi vydána nakladatelstvím Libri prohibiti.

Kamení

Je divný důl a divní havíři
v tom kraji kam cizí zřídka zamíří
bez uhlí
bez zlata
bez mědi
oni jak když to nevědí
zlostně skrčení ve svém krunýři
jak když se vrabci zimou čepýří
pod krovem rozedraným
s tímhle se člověk nikdy nesmíří...
Snad ještě někde hrají pástýři
pod sluncem nehlídaným.

Významnou postavou tábora byl náčelník tábora (náčelník tábora velí ostraze, pozn. autora) František Paleček, vězni přezdívaný Albín Dvořák, muž s napoleonským syndromem a smyslem pro krutost. Rád si k sobě zval z řad nesvobodných kněze a jiné intelektuály a debatoval s nimi o marxismu a o Bohu, převážně o otázce, zda Bůh může odpustit těm, kteří zabili. Jeho „legendární“ obří svazek klíčů udeřil hlavu nejednoho vězně. Obětí klíčového útoku se stal Miroslav Šamaj, ten byl Palečkem určen jako velitel světnice. Šamaj pozici zdvořile odmítl, byl na Rovnosti nováčkem a byl si vědom toho, že po práci a brigádách by práci nemohl pečlivě plnit. Náčelníka tím rozzlobil, udeřil ho svazkem do pravého ucha a prorazil ušní bubínek a kvůli ušnímu krvácení brzy na to ohluchnul. Obzvlášť spadení měl na příslušníky svědků Jehovahových, kteří odmítali zdravit předepsaným způsobem esenbáky (tj. pět kroků před SNB zastavit, smeknout čepici a mít ji smeknutou do doby, než esenbák nepřejde) a odmítali těžit uran,

protože nesouhlasili s jeho využitím. Ty trestal například tak, že jim sebral čepice, postavil do rohu lágru a museli po jeho obvodu v mrazech bez přestání pochodovat. Mnoho z nich padalo únavou, v tomto případě k padlému přiběhl dozorce a údery se ho snažil probudit. Když nepomohly pěsti, byli polití studenou vodou a pochodovat dál. Mrazivé pochody probíhaly na Rovnosti často. Když už oběti padly opravdu do bezvědomí, byli odvezeni do nemocnic. Další Palečkův oblíbený trest bylo stání v mrazu v minimálním oblečení. Běžní vězni toto podstoupili na takových 48 hodin, jehovisti museli stát klidně i týden. O jeho sadismu svědčí dále třeba trest, při kterém, rovněž v minimálním oblečení, museli jehovisti tři hodiny pochodovat před jeho kanceláří, poté byli nahnáni do prádelny se značnou teplotou a vlhkostí a následně znovu do mrazu. To samozřejmě vedlo k zápalům plic, někteří měli i zemřít. Jednou náčelník obvinil skupinu vězňů z pronesení výroku „Stalin zdechl“. Nikdo se nepřiznal, a tak byli potrestáni všichni podezřelí klečením ve sněhu pod okny jeho kanceláře do druhého dne. Po nějaké době začali oběti padat do bezvědomí. Jeden z obviněných, politický vězeň Andrej Podoben, byl ještě doražen pěstmi zástupce náčelníka Zoubka, Rány mu zčernaly mrazem. Mimo Palečkovu zálibu v nelidských trestech, intelektuálních debatách, lidském utrpení či několikahodinových nástupech měl tento výtečník také rád vyhrožování vězňům, že s nimi půjde „na houby“ ale do tábora se už vrátí sám. To v podstatě znamenalo, že Paleček půjde s vytipovaným vězněm do lesa, tam ho zastřelí a do protokolu by napsal, že byl zabit na útěku. Karel Pecka ve své knize Motáky nezvěstnému popisuje, jak Paleček nestačil proti debatnímu oponentovi, a „na houby“ s ním opravdu šel, měl ho zastřelit v první zatačce za branou Rovnosti, když mu bylo přikázáno přinést aportovanou čapku. Jiří Myroniuk ve své monografii Lágr Rovnost ale píše, že provedení „houbových“ vycházek je nepravděpodobné, Palečkovy výhrůžky o nich ale skutečně jsou. Nadřizenými bylo jeho chování přehlíženo, vlastně dostal i několik vyznamenání za udržování morálky v táboře. Funkci vykonával do roku 1954, na vlastní žádost z Rovnosti odešel a byl převelen do tábora Nikolaj, kde se měl chovat slušněji. Proč Paleček takhle obrátil, není úplně jasné. V knize Uranový gulag Zdeněk Šedivý píše, že za to mohla domluva Palečkovy ženy, která mu měla vyhrožovat, že ho opustí, pokud se nezačne chovat slušněji. Zvěsti o zvrstvech, které na Rovnosti probíhaly, se totiž dostaly i za hranice tábora.

Palečkův nástupce byl Josef Vašíček, přezdívaný Fešák. Krutostí se snažil Palečkovi vyrovnat, jeho nejslavnější „kousek“ je ale smrt Vladimíra Požára. Při sčítání vězňů byl po noční službě značně rozespálý a podařilo se mu vyběhnout jenom v bačkorách, do toho měl tu smůlu, že stál v první řadě. Fešák k němu přišel a svou okovanou botou přišlápl požárový prst v bačkoře. Na oplátku ho nakopl do rozkroku. Na Požára naběhlo osm dozorců, jeho zubožené tělo dotloukli až do korekce (díra s jedním oknem a udusanou hlinou místo podlahy, kam vězni chodili za trest. Zima, vlhko, zatuchlý vzduch, k jídlu okoralý plátek chleba a šálek

černé kávy denně). Tam se následující dvě hodiny měl Požár hlasitě projevovat a z bunkru, kde se korekce nacházela, dozorci postupně odcházeli. Pak přijelo pohřební auto a vězňům bylo následující den oznámeno, že se Vladimír Požár v korekci oběsil.

Jiná výpověď o smrti Vladimíra Požára, kterou podal jeho spolubydlíci Jiří Lukšíček, říká, že za ni mohl obávaný dozorce přezdívaný Černá Máry. Bývalý pracovník na letišti, skládal padáky na Rovnosti, šikanoval převážně bývalé letce RAF. Dle tohoto svědectví se stalo to, že Požár se nepostavil, když Máry vešel do místnosti, kde se psaly dopisy (což bylo oprávněné, vězni se skutečně nemuseli během psaní dopisů při příchodu strážných zvedat). Máry se naštvál a dopis roztrhal, Požár ho vzteky prohodil dveřmi. Příběh končí stejně jako v předešlém svědectví.

Podobná věc se měla stát Ladislavu Dokonalovi. Ten měl nařizeno jít s košem pro piliny v místech, kde

se střílelo bez varování. Zastřelen samopalem při útěku.

Co se týče Černé Máry, byl později odsouzen za vraždu své tchyně a trest si odpykával také v jáchymovském táboře, ale v jiném, než byla Rovnost. Zvěsti o něm se dostali až tam, vězni ho přivítali po svém a nedlouho po nástupu byl nalezen mrtvý.

Rovnost byla spolu s dalšími tábory zrušena roku 1961 po amnestii některých politických vězňů, bývalých letců a skautů, prezidentem Antonínem Novotným. Oblast, kde tábor byl, se zbourala, dnes se na místech nacházejí chaty. Zbyla jen replika středověkého hradu, kterou měl dle svědectví dát Paleček za úkol postavit pro zvelebení a zkulturnění lágru.

↑ Paleček a jeho hrad

Tomáš Vacek

Noisový večírek v Punctu

Ve čtvrtek 28. 3. se v žižkovském uměleckém prostoru Punctum představily legendy českého (v jednom případě i zahraničního) harsh noise a ambientu.

Pro nepolíbené, harsh noise je „žánr“ „hudby“ který spočívá v produkování hluků a jiných zvuků pomocí prakticky jakýchkoliv nástrojů, nemá tony, nemá melodii, a v podstatě spoléhá hlavně na dynamiku a energii člověka, který noise produkuje. Je poměrně těžké tento žánr definovat, protože si myslím že se jedná o věc, kterou člověk musí sám zažít. Ačkoliv může celá věc zpočátku působit neuvěřitelně monotónně a lidé, kteří tyto věci dělají bez talentu, věřte mi, že po téměř roku co tento žánr studuji a nasávám ho v něm nacházím komplexitu a výraz, který žádné jiné mediální vyjádření nemá.

Podobný problém s vysvětlením nacházím u ambientu o kterém vám dokážu v podstatě říct jen to, že je klidný, ale kdo se v poslechu ztratí, už sám sebe nenajde. Jedná se o hudbu která (většinou) působí jako meditativní prostředek, ale záleží na umělci. Ze základů které položil geniální producent a skladatel Brian Eno (viz. kapely jako např. Talking Heads nebo U2) vychází z předpokladu, že veškeré zvuky které nás obklopují jsou hudba. Při tvorbě ambientu se velmi často používají tzv. field recordings, tj. nahrávky zvuků přírody, s pomocí dalších nástrojů se pak tvoří jednotlivé skladby (field recordings rovněž mohou být harsh noiseový prvek). Mezi oblíbené nástroje tohoto žánru patří modulární syntezátory a všelijaké akustické nástroje, hranice jsou, stejně jako u harsh noiseu, neomezené.

Punctum je jedno z nejlepších míst v Praze, je malé, útulné, působí jako u někoho v obýváku. Jeho komornost je mi velmi sympatická, do toho všeho je to celé vybavené zahrádkou a malým barem kde podávají i veganské jídlo. Navštívil jsem ho mnohokrát a akce, které jsou zde pořádány jsou úžasné. Pro koncerty experimentálního druhu je tento prostor dokonalý a drtivá většina noiseových akcí probíhá právě zde.

Akci pořádalo legendární kazetové vydavatelství Stoned to Death které na místní scéně působí už přes 10 let a specializuje se na vše možné. Převážně se ale jedná o label krautrockový, nicméně vydává i black metal, alternativní rock, noise, ambient, jungle, (doplň si). Nejvýznamnější projekty, které na něm vyšly, jsou například Pacino, Vole, Bahratal, Xiu Xiu či Povodí Ohře. Jakub, přezdívaný Lilek, který label vede, se zasazuje o pořádání akcí v Praze, ale vlastně také po celém světě. Sám se živí jako řidič kapel, kvůli tomu má obrovský sociální kapitál a může si tak dovolit do Prahy pozvat neopěvované hrdiny jako Jakoba Batticka.

Do klubu jsem se dostal asi půl hodiny před začátkem, pozdravil jsem se s Lilkem a dalšími lidmi, které jsem od vidění znal a šel prolustrovat distribuční stánek. Po chvíli už koncert začal, celou akci otvíral Talk= Trouble a NBDY.

Talk= Trouble (aka Jan Šamánek aka Šaman)

hrával a hraje ve významných (nejen) emo hardcorových kapelách (Remek, Gattaca, Lakmé...) a říká se o něm, že se přes kytarové krabičky dostal ke krabičkám, ke kterým už kytaru nepotřebuje. To uplatňuje ve svém ambientním projektu Talk=Trouble na který si koupil krabičku poměrně rozměrnou, a to modulární syntezátor. Jeho hudební výraz je různý, např. na albu Silent Spring je tvrdý a drsný, na desce Cínovec poklidný a tajemný, na EP Morta Nego působí opravdu trochu jako jakýsi Šaman. To se i odráží na jeho koncertech kde za poměrně krátkou dobu vystředí výrazů mnoho. Jeho nápaditost jde velmi dobře slyšet na kompilaci jeho koncertů Melting Empire.

DRESSING

NBDY je legenda, plzeňský milovník pejsků a stromolezec, průkopník drsného a extrémního cut-up harsh noise (což je druh noise, který se dynamicky vypíná a zapíná) v Česku. Jeho desky vyšly u takových labelů jako je OXEN, PRESSORTAPE a nedávno také Total Black. Používá field recordings motorových pil a další zvuky, kterými je v práci obklopen, dále syntezátory a controllery od firmy Trogotronic, která se specializuje na noiseové nástroje. Je až neuvěřitelné sledovat s jak minimálním vybavením produkuje tak dokonalé věci. Ve své tvorbě dříve provokoval estetikou hard line vegan straight edge (subkultura abstijnujících veganů se zdlouhavou historií, jednoduše ale ekofašisti, NBDY se tak sám ale neidentifikuje, podle jeho slov „z nich má **del“) a benefituje tak například ze znaku hardlinerů který využil ve svém labelu Harsh line justice, teď už to jsou ale hlavně stromy a environmentalita. To nastiňují obaly a hesla, která na jeho albech můžete zachytit (např. nature always wins nebo more trees less assholes). Dále měl podcast noscenenoproblem, do toho také provozoval spoustu mini vydavatelství a výdělky z kazet či sedmipalců které sám vydal šly na psí útluky nebo organizace, které pomáhají nemocným psům.

Kolaborace těchto dvou je neskutečná, miluju propojení dvou docela odlišných, ale zároveň tak podobných hudebních světů. Šaman si dotáhl svůj modulární syntezátor který byl doplněn delay pedálem, NBDYho setup je také minimální. Mini syntezátor od Trogotronicu, dále sampler na field recordings a mixák. Každý z těchto dvou si jel své, bylo těžké si vybrat do koho se zaposlouchat. Nádherné modulární drony nebo ostrý a řezavý cut-up. Vše splývalo v dokonalou syntézu zvuků která trvala asi

20 minut. NBDY není výrazově tak barevný jako jeho kolega, ale na tomto vystoupení byl poměrně klidný. Pravděpodobně to také bylo díky absenci controlleru Iron Cross, na tom totiž jeho drsnost stojí, zároveň mi ale přišlo, že si držel svou typičnost. NBDY a Talk=Trouble spolu už pár let kolaborují, v únoru 2020 jim vyšla společná kazeta která byla pro posluchače poměrně milosrdná, nyní jim má na konci roku vyjít nové album na kanadském labelu, ochutnávka z něj vyšla na kompilaci Psych Tent 2023 od Stoned to Death a přišlo mi to mnohem více promyšlené, zadumané, temné a kooperativní než jeho předchůdce.

Než jsem stihl probrat s účinkujícími jejich set a vzpamatovat se z něj, představil se mi pro mě dosud neznámý projekt Uoerhe z Prahy (také nevím, jak se to čte). Neslyšel jsem od něj žádné nahrávky, bylo mi pouze řečeno, že pracuje s kazetovými smýčkami. To se také stalo, jeho set-up sestával z několika starých kazetových minidisků s mixážními pulty od firmy TASCAM. Krátké, repetitivní úryvky různých zvuků mi docela připomněly poslední album Tomáše Niesnera India Vibrations na kterém se oddává smýčkám které nahrál se svými přáteli na zájezdu v Indii. Uoerhe podobně jako on používal smýčky různých dechových nástrojů, atmosféra vystoupení byla temná a klaustrofobní a kazety dodaly patřičný zvuk. Doma jsem si poté pustil jeho další tvorbu, velmi mne zaujala jeho nahrávka Apocryphal Gardens která vyšla na labelu Philatélie, jen dotrhla atmosféru koncertu. Zároveň působí velmi úzkostně a znepokojivě.

Jako poslední vystoupil člověk, na jehož vystoupení jsem se těšil nejvíce. Konkrétně se jednalo o irského umělce Dressing, jeho vynikající album From the body to the door vyšlo na labelu OXEN, podobně jako všechno, co na tomto vydavatelství vychází to je nářez. Stejně jako Uoerhe používal kazetové smýčky které přehrával na TASCAMech (ostatně spolu mají i kolaborační projekt Meilt se kterým vydal desku Jasu Jest). Do toho s sebou dovezl také kufr s různými kovovými předměty, do ruky si vzal kontaktní mikrofón a s ním v něm hrabal, přehazoval věci, byly tam i řetězy, které mají noiseři často v oblíbení. Na můj vkus byl ale set více ambientní a jemný, z nahrávky na OXENU jsem čekal víc drsný a nekompromisní zvuk kterého dosáhl až tak v posledních třech minutách. V podstatě to tedy skončilo v tom nejlepším, ale nemůžu říct, že jsem se zlobil, Dressing mě velmi mile překvapil a doma jsem poté zjistil, že jeho další tvorba je opravdu geniální a krásná a oproti desce, kterou jsem od něj slyšel, docela odlišná.

Na konci jsem se rozloučil, jako vždy zainvestoval pár peněz do kazet a odešel domů.

UOERHE

Tomáš Vacek

To nejlepší z Anglie

V pondělí 22.4. v noci odjelo na čtyři desítky studentů naší školy pod vedením paní učitelky Kotzinové na zájezd, jehož hlavním tématem byla Anglie.

Druhý den ráno jsme dorazili do malebného belgického města Bruggy. Toto jedinečné město si zachovalo svůj původní vzhled z 15. století, není tedy divu, že se historické centrum s malými cihelnými domky, protkané sítí kanálů, zapsalo na seznam UNESCO. Den v Bruggách jsme zakončili plavbou na lodičkách po úzkých kanálech.

Po přenocování v Dunkerku jsme vyrazili brzy ráno k Eurotunelu a přešli prvním vlakem do Anglie. První chvíle na ostrově jsme strávili procházkou po známých křídových útesech, konkrétně Beachy head a Seven sisters. Na jedné straně se nám tak otevíral úžasný pohled na Atlantský oceán, na té druhé se zase rozprostíral anglický venkov s krásnými zelenými pastvinami. V poledne jsme přešli do nedalekého přímořského města Brighton. Po hodinovém rozchodu jsme společně vyrazili do královského pavilonu postaveného s orientální tematikou, poté jsme společně ještě navštívili městskou dominantu, rozhlednu i360, a měli možnost si tak prohlédnout celé město z výšky. Navečer jsme dorazili na meeting point ve městě Andover, kde si nás postupně rozebrali hostitelské rodiny. Většina z nás tak mohla ochutnat typická britská jídla jako třeba Fish and chips.

Ve čtvrtek jsme měli na programu dopolední Warwick castle se zajímavou rytířskou expozicí a někteří z nás dokonce viděli střelbu z katapultu. Odpoledne nás čekalo univerzitní město Oxford s pestrou historií. Nakonec jsme si prošli asi nejznámější Christ Church College, která se stala inspirací pro Bradavice z filmové série Harry Potter.

Další den jsme navštívili město Salisbury, kde se nachází největší katedrála ve Velké Británii. Poté jsme přešli k několik kilometrů vzdálenému Stonehenge parku, tam jsme se dozvěděli, jak to vůbec bylo s jeho stavbou a k čemu původně sloužila, a následně jsme se přešli podívat se na samotný Stonehenge. Ten může být pro někoho viděn jen jako několik „šutrů“ a pro jiného zase jako úchvatná 5000 let stará stavba, jedno je však jasné, byl to nevsední zážitek vidět tuto památku naživo. Odpoledne jsme strávili v největší a nejstarší rezidenci královské rodiny, na hradě Windsor. Poté nás už čekala poslední noc v hostitelských rodinách.

Poslední den zájezdu jsme strávili v Londýně. Od autobusu jsme do centra jeli metrem, které je z mého pohledu rozhodně zajímavější než to pražské, vystoupili jsme u Buckinghamského paláce, většinu dne jsme strávili ve čtvrti Westminster, viděli jsme tak známé náměstí Picadilly circus, Trafalgar square, podívali jsme se i do čínské čtvrti Soho. Velkým zážitkem byla projížďka ve slavném London Eye s výhledem na centrum města a jeho přilehlé části spolu s výškovými budovami. Nakonec nesměla chybět ani procházka přes Temži a okolo budovy parlamentu s proslulou Elizabeth Tower, kde se nachází zvon Big Ben a následně jsme to vzali okolo Westminster Abbey, chrámu, kde se konají královské ceremonie, naposledy korunovace krále Karla III. Na konci dne nás zastihlo typické anglické počasí, a tak jsme poprvé za dobu zájezdu museli vytáhnout deštníky a s Londýnem se rozloučit.

Po nekonečné noci jsme přijeli do Kladna kolem půl jedné odpoledne. Z Anglie jsme viděli téměř všechno podstatné a ne nadarmo se tak zájezd jmenuje *To nejlepší z Anglie*, jen mě mrzí že jsme už nestihali vidět ikonický Tower Bridge.

Marek Pilát

Volejbalový turnaj nižšího gymnázia (dívky)

Ve čtvrtek 25. dubna jsme se zúčastnily volejbalového turnaje, který se odehrával v kladenské sportovní hale. Před turnajem jsme podle ostatních učitelů nebyly favoritky, ale první místo jsme obsadily bez jakéhokoli problému. Bez jediné porážky jsme odcházely nadšené prvním místem.

Rozhovor s hráčkou Veronikou Vlkovou

Jak se ti líbil celý den a jak bys ho zhodnotila?

Organizace byla dobrá, rychle to probíhalo. Akorát nás poté mrzelo, že jsme nedostaly pohár a diplom skoro taky ne.

Byla sis jistá od začátku, že to všechno vyhrájeme?

Myslím si, že jsme to vyhrály dost jasně a s přehledem, jelikož jsme se s nějakou větší konkurencí potkaly až ve finále.

Těšíš se na další kolo?

Na další kolo se určitě těším a doufám, že bude i republika.

Johana Kunzová

Řidičský průkaz od 17 let

17

Jedním z velmi probíraných témat v tomto roce a obzvlášť v okruhu mladých lidí, kteří zamýšlí stát se řidiči, se stala možnost udělat si řidičský průkaz již v 17 letech. Tuto příležitost přinesla novela zákona o silničním provozu, která platí od začátku roku 2024. Vozidlo je nyní možné řídit pod dohledem mentora již od věku 17 let. Tato novela byla schválena především díky vidině větší bezpečnosti na silnicích a poklesu autonehod zaviněných nezkušeností řidiče. Smyslem tzv. L17 je hlavně získávání řidičských dovedností díky přítomnosti zkušeného mentora. Jde především o preventivní opatření, které se zatím zdá jako velmi účinné a žádané. Již v únoru roku 2024 získalo řidičský průkaz L17 okolo 800 řidičů.

Celý proces získání této speciální kategorie řidičského průkazu je poměrně jednoduchý a tradiční. Uchazeč o toto oprávnění se přihlásí do jím vybrané autoškoly (minimální věk pro přihlášku je 15,5 let). Po absolvování plnohodnotné řidičské průpravy (28 praktických jízd, tzn. 28 x 45 min) a dovršení 17 let může složit závěrečnou zkoušku (ze zákona musí být složena minimálně 18 měsíců od zahájení výcviku, skládá se z písemného testu (25 otázek) a závěrečné jízdy, která zpravidla trvá půl hodiny). Po úspěšném složení zkoušky může uchazeč na příslušném obecním úřadě požádat o řidičské oprávnění. Zároveň také musí podat žádost o zápis do Evidenční karty řidiče jak mentora, tak mladého řidiče. Od dovršení 18 let je oprávněn bez jakýchkoliv dalších přezkoušení či povolení řídit sám bez mentora. Za nedodržení nabytí plnoletosti hrozí pokuta 2 500 Kč a zákaz činnosti 6 - 12 měsíců.

Mentor však nemůže být nějaký náhodný kamarád, který si udělal řidičák před měsícem. Je zde poměrně dost podmínek, které musí mentor splňovat. Konkrétně jde o tyto:

- Vyzrálá osobnost - držení oprávnění skupiny B min. 10 let
- Bezúhonnost - držitel řidičského oprávnění v délce min. 5 let bez přerušení (bez odnětí atd.) bez záznamu bodů v době zahájení a po celou dobu činnosti mentora
- Dohledatelnost - zákonný zástupce se nahlásí na úřad, registr řidičů kontroluje podmínky a zapíše mentora k řidiči

Ačkoliv v podmínkách není dáno, že mentor musí být příslušníkem rodiny, většinou to tak bývá. Zodpovědnost, kterou na sebe takový člověk vezme, je totiž obdobná zodpovědnosti učitele autoškoly. Zde je opět několik bodů, které při dohlížení na mladého

řidiče nesmí být porušeny:

- Nesmí být pod vlivem alkoholu a jiných návykových látek, povinnost podrobit se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholu a jiných návykových látek (pokuta ve správním řízení 7 – 25 000 Kč, na místě 5 000 Kč)
- Jeho schopnost k výkonu činnosti mentora nesmí být snížena v důsledku zdravotního stavu, nemoci... (pokuta ve správním řízení 7 000 – 25 000 Kč, na místě 5 000 Kč)
- Musí sedět vedle řidiče, věnovat se situaci v provozu a sledovat chování řidiče (pokuta ve správním řízení 4 – 10 000 Kč, na místě 2 500 Kč)

Já osobně jsem této příležitosti využila. Myšlenka mentora, co se bezpečnosti a nabytí zkušeností týče, se mi jeví jako velmi dobrá. Ne jednou jsem slyšela od svých kamarádů, co si čerstvě udělali řidičský průkaz, že se řídit sami bojí. Na druhou stranu je velmi diskutabilní, kdo by měl a neměl být oprávněn takovouto funkcí zastupovat. Mnozí zkušenější řidiči se na silnicích pohybují již několik desítek let, takže je dost možné, že se toho v oblasti řízení dost změnilo. Zároveň mi nepřijde, že by byl nějak více prověřen psychický stav mentorů a jejich dovednosti celkově. Je hezké, že se předpokládá, že mentor bude někdo, komu na mladému řidiči záleží natolik, že bude dělat vše, co je v jeho silách, aby se nestala žádná nepřijemnost. Myslím si ale, že toto je hlavní slabina tohoto opatření. Jak jsem ale již řekla, i já budu řidičem kategorie L17. Určitě s touto novelou souhlasím a podporuji ji, jen jsem chtěla podotknout, že má nějaké své mouchy, které možná časem vyplynou napovrch.

Laura Fikesová

: Shrnutí víkendu v Japonsku

Letošní závod v Japonsku byl nezvykle odlišný oproti minulému roku. Odehrával se na okruhu Suzuka, který měří 5,807 km, a jezdci zde museli v závodě ujet 53 kol. Trasa nabízela tři DRS zóny a celkem 18 zatáček, což vytvářelo náročné podmínky pro závodníky.

Na startovním roštu se umístil na první pozici Max Verstappen, následovaný svým stájovým kolegou Sergiem Perezem. Na třetím místě startoval Lando Norris s Carlosem Sainzem na vedlejší pozici. Hned v první zatáčce došlo ke kolizi mezi Alexem Albonem a

Danielem Ricciardem, což znamenalo smutný konec zatím nešťastné sezóny pro Ricciarda. Závod nedokončil ani Zhou Guanyu, který měl potíže s mechanikou.

Po náročném závodě se na prvním místě díky skvělému výkonu a strategii umístil Max Verstappen. Na druhé příčce skončil Sergio Perez, který podpořil dobrý výsledek svého týmového kolegy. Třetí místo obsadil Carlos Sainz, který se dokázal vymanit z několika soubojů a zajistil si cenné body pro svůj tým.

: Shrnutí víkendu v Číně

Tento víkend jsme se poprvé od roku 2019 vrátili do Číny na Šanghajský okruh, kde se odehrál velký závod formule 1. Od posledního závodu se na okruhu mnohé změnilo a s tímto víkendem přišel také první sprint sezóny. Jedno kolo na tomto okruhu obsahuje 16 zatáček a měří 5,451 km.

Na startovním roštu sprintového závodu se postavil Lando Norris, následovaný Lewisem Hamiltonem a na třetí příčce byl Fernando Alonso. Bohužel Lando nedokázal udržet první pozici a vítězem se stal Max Verstappen, následovaný Lewisem Hamiltonem a třetí místo obsadil Sergio Perez.

Samotná Grand Prix začala s Maxem Verstappenem a Sergiem Perezem na prvních dvou příčkách. Na třetím místě byl Fernando Alonso. Závod byl obtížný pro Daniela Ricciarda, který ho opět nedokončil, stejně jako Tsunoda a Bottas.

Max Verstappen si udržel své vedení a dojel na prvním místě, zatímco Sergio Perez si zajistil třetí místo, čímž získal další cenné body pro svůj tým. Na druhé místo se nakonec vyhoupl Lando Norris, který podal vynikající výkon až do cíle.

: Shrnutí víkendu v Miami

Šestý závod sezóny Formule 1 se konal v Miami na trati dlouhé 5,412 km, kde se během nedělního závodu odjelo celkem 57 kol. Trať obsahuje tři DRS zóny a celkem 19 zatáček, což slibovalo akční závodění.

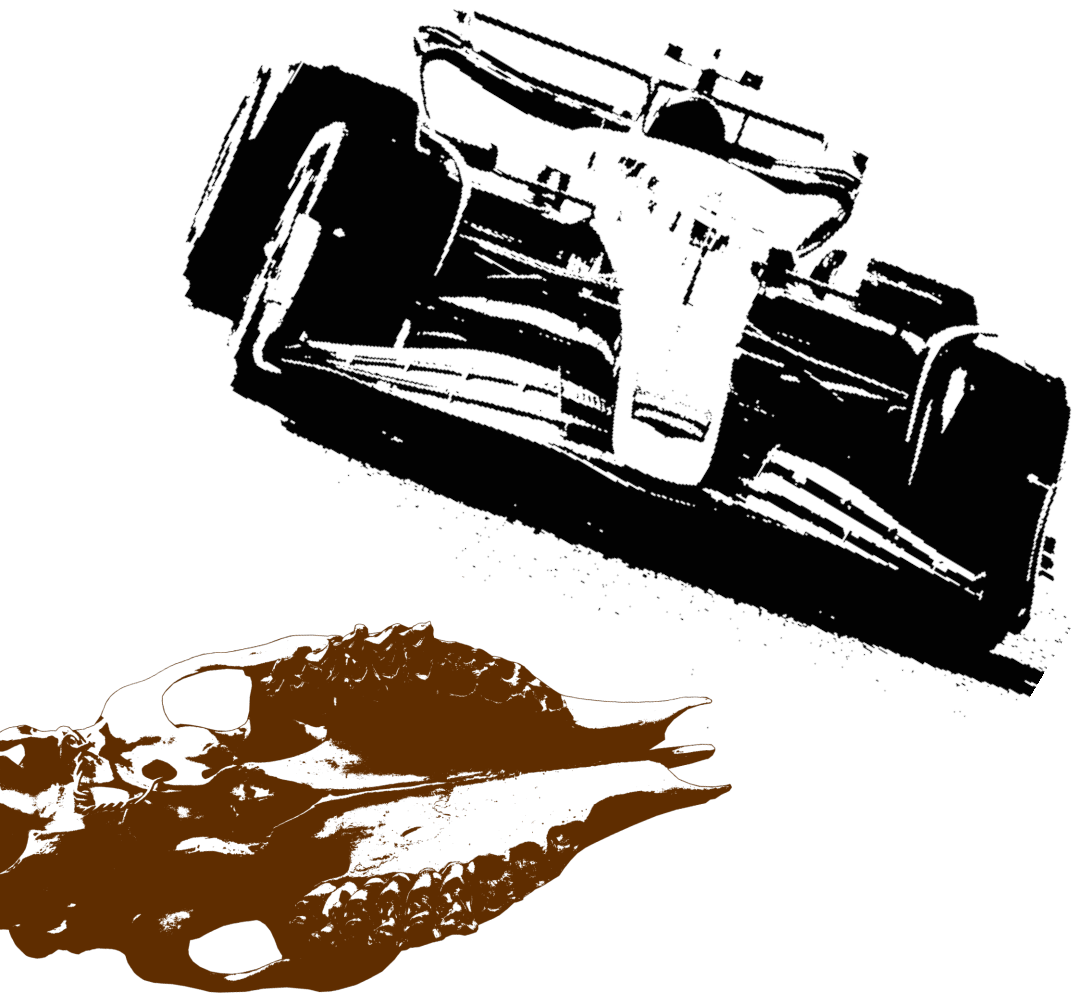
V kvalifikaci na sprintový závod si pole position vybojoval Max Verstappen. Za ním se na druhém místě umístil Charles Leclerc a třetí příčku obsadil Sergio Perez. Velkým překvapením bylo čtvrté místo Daniela Ricciarda, který se také v samotném sprintu udržel na čtvrté pozici, čímž potvrdil svůj úspěšný

víkend. Sprintový závod skončil na prvních třech místech stejně, jak jezdci odstartovali: Verstappen, Leclerc a Perez. Závod nedokončili Norris a Stroll.

Nedělní hlavní závod přinesl mnohem větší napětí. Max Verstappen startoval z pole position, ale nedokázal si udržet vedení až do cíle. Pohár za první místo si poprvé v kariéře odnesl jezdec McLarenu Lando Norris. Verstappen dojel na druhém místě a třetí skončil Charles Leclerc. Místní hrdina Logan Sargeant z týmu Williams závod nedokončil.

Johana Kunzová

Žurnál

©Redakce Žurnálu Sportovního gymnázia, Kladno, Plzeňská 3103
2024, všechna práva a chyby v textu vyhrazeny

